

Sygn. akt II AKa 173/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 lipca 2015r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA – Maria Mroziak-Sztykiel

Sędziowie: SA – Zbigniew Kapiński (spr.)

SO (del.) – Ewa Gregajtys

Protokolant: – sekr. sąd. Łukasz Jachowicz

przy udziale Prokuratora Jacka Pergałowskiego

po rozpoznaniu w dniu 17 lipca 2015 r.

sprawy

1. P. S. urodz. (...) w P., syna F. i T. z d. N.

2. B. W., urodz. (...) w W., syna J. i J. z d. M.

oskarżonych z art. 55 ust. 3 ustawy z 29 lipca 2005 r. (ad. 1) i art. 56 ust. 3 ustawy z 29 lipca 2005 r. w zw. z art. 31 § 2 k.k. i inne (ad.2)

na skutek apelacji, wniesionych przez obrońców obu oskarżonych

od wyroku Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie

z dnia 10 marca 2015 r. sygn. akt V K 195/13

utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok w odniesieniu do oskarżonych P. S. i B. W.;

zasądza od oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa koszty postępowania odwoławczego w częściach na nich przypadających w tym, tytułem opłaty za drugą instancję od oskarżonego P. S. 1.120 zł, a od oskarżonego B. W. 600 zł;

zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokatów: J. S. i W. P. – Kancelarie Adwokackie w W. po 738 zł w tym 23% VAT za obronę z urzędu oskarżonych wykonywaną w postępowaniu odwoławczym przed Sądem Apelacyjnym.

UZASADNIENIE

Prokuratura oskarżyła **P. S. i B. W.** o to, że:

I. w dniu 28 kwietnia 2013 roku działając wspólnie i w porozumieniu wbrew przepisom ustawy uczestniczyli w wewnątrzspółnotowym nabyciu środka odurzającego w postaci 1222,18 gr. marihuany w ten sposób, iż przy użyciu samochodu osobowego m-ki O. (...) nr rej. (...), dokonali przemieszczenia tego środka z terenu H. poprzez R. (...) na terytorium R. (...), przekraczając granicę R. w Ś.

tj. o czyn z art. 55 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii

a nadto B. W. o to, że:

II. okresie od maja do czerwca 2010 roku w W. działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu, uczestniczył w obrocie znacznej ilości środków odurzających w postaci ziela konopi innych niż włókniste - marihuany w ilości łącznej około 6 kg, żywicy konopi - haszyszu w ilości łącznej około 4 kg oraz amfetaminy w ilości 2 kg, w ten sposób, że w toku czterech transakcji zbył wskazane substancje celem dalszej sprzedaży G. Z. i M. J., przy czym odbiorcą substancji był G. Z. zaś rozliczeń finansowych dokonywał bezpośrednio z M. J.

tj. o czyn z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29. lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k.

Sąd Okręgowy Warszawa – Praga w Warszawie wyrokiem z dnia 10 marca 2015 r.:

1. oskarżonych P. S. i B. W. w ramach czynu zarzucanego im w punkcie pierwszym uznał za winnych tego, że w dniu 28 kwietnia 2013 roku wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29 lipca 2005 roku działając wspólnie i w porozumieniu dokonali wewnątrzspółnotowego nabycia znacznej ilości środków odurzających w postaci 1.222,18 gr. (tysiąca dwustu dwudziestu dwóch i osiemnastu setnych grama) marihuany poprzez jej zakup na terenie H. a następnie przemieszczenie z terytorium H. na terytorium R. (...) w specjalnie dostosowanym zbiorniku paliwa samochodu osobowego m-ki O. (...) nr rej. (...), przy czym oskarżony B. W. czynu tego dopuścił się w warunkach znacznie ograniczonej poczytalności to jest popełnienia czynu z art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii przez P. S. i czynu z art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 31 § 2 k.k. przez B. W. i za to na podstawie art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii skazał P. S. na karę 3 (trzech) lat i 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wysokości 120 (stu dwudziestu) stawek dziennych po 30 (trzydzieści) złotych każda a B. W. skazał na podstawie art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art 31 § 2 k.k. na karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wysokości po 30 (trzydziestu) stawek dziennych po 20 (dwadzieścia) złotych każda;

2. oskarżonego B. W. uznał za winnego w ramach czynu zarzucanego mu w punkcie II aktu oskarżenia za winnego tego, że okresie od maja do czerwca 2010 roku w W. działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu, wprowadził do obrotu znaczną ilość środków odurzających w postaci ziela konopi innych niż włókniste to jest marihuany w ilości łącznej około 4 kilogramów, żywicy konopi to jest haszyszu w ilości łącznej około 2 kilogramów oraz amfetaminy w ilości około 2 kilogramów, w ten sposób, że w toku trzech transakcji przekazał wskazane substancje celem dalszej sprzedaży G. Z., przy czym oskarżony B. W. czynu tego dopuścił się w warunkach znacznie ograniczonej poczytalności to jest popełnienia czynu z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 31 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 31 § 2 k.k. skazał go na karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wysokości po 30 (trzydziestu) stawek dziennych po 20 (dwadzieścia) złotych każda;

3. na podstawie art. 85 k.k. art. 86 § 1 k.k. wymierzone B. W. kary pozbawienia wolności i grzywny połączył i wymierzył mu karę łączną 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wysokości 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych po 20 (dwadzieścia) złotych każda;

4. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej oskarżonemu P. S. kary pozbawienia wolności oraz B. W. kary łącznej pozbawienia wolności zaliczył okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 28 kwietnia 2013 roku do dnia 5 marca 2015 roku;

5. na podstawie art. 70 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa:

a. dowodów rzeczowych wymienionych w wykazie dowodów rzeczowych nr Drz. (...) - (...) pod poz.(...), poz. (...) przez zniszczenie;

b. dowodów rzeczowych wymienionych w wykazie dowodów rzeczowych nr Drz (...) - (...) pod poz. (...) i poz. (...) oraz w wykazie w wykazie dowodów rzeczowych nr Drz (...) - (...) pod poz. (...) poprzez pozostawienie w aktach sprawy;

6. na podstawie art. 230 § 2 k.p.k. zwrócił H. F. dowody rzeczowe wymienione w wykazie dowodów rzeczowych nr Drz (...) - (...): pod poz. (...), poz.(...), poz. (...) oraz oskarżonemu P. S. pod poz. (...);

7. na podstawie art. 230 § 2 k.p.k. zwrócił oskarżonemu B. W. dowody rzeczowe wymienione w wykazie dowodów rzeczowych nr Drz (...) - (...) pod poz. (...), poz. (...), poz. (...);

8. zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. W. P. kwotę 1.992 zł. 60 gr. w tym 23 % VAT, tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez obrońcę ustanowionego z urzędu;

9. zwolnił oskarżonych od ponoszenia kosztów sądowych wydatki przejmując na rachunek Skarbu Państwa.

Powyższy wyrok został zaskarżony przez obrońców obu oskarżonych.

Obrońca P. S. na podstawie art. 425 § 1 i 2 k.p.k. i art. 444 k.p.k. zaskarżył wyrok na korzyść tego oskarżonego w całości.

Na podstawie art. 427 § 2 k.p.k. i art. 438 pkt. 2 k.p.k. wyrokowi temu zarzucił obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść zaskarżonego wyroku:

1. art. 4 k.p.k., 7 k.p.k., 410 k.p.k. i 424 § 1 k.p.k. poprzez dowolną a nie

swobodną ocenę dowodów zgromadzonych w sprawie, dokonaną z

pominięciem zasad doświadczenia życiowego i prawidłowego rozumowania, jak i nieuwzględniającą okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonego, prowadzącą do uznania za udowodnionego faktu, iż oskarżony miał świadomość przewożenia środków odurzających z H. do P., zaś w konsekwencji do obrazę

art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii poprzez uznanie, iż oskarżony winny jest popełnienia przestępstwa stypizowanego w tym artykule;

2. art. 199 k.p.k. poprzez czynienie ustaleń faktycznych w sprawie i rozstrzygnięcia o winie oskarżonego w oparciu o oświadczenie złożone przez współoskarżonego B. W. biegłym psychiatrom.

Na podstawie art. 427 § 1 k.p.k. i 437 § 2 k.p.k. oraz art. 632 pkt. 2 k.p.k. wnosił o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania.

Wnosił również o przyznanie kosztów nieopłaconej pomocy adwokackiej udzielonej oskarżonemu P. S. z urzędu, za postępowanie przed Sędem II instancji.

Obrońca B. W. na podstawie przepisu

art. 425 § 1 j 2 k.p.k. i art. 444 k.p.k. zaskarżył powyższy wyrok w części na korzyść tego oskarżonego i na podstawie art. 427 § 2 i 438 pkt 1, 2, 3 i 4 k.p.k. wyrokowi temu zarzucił:

1. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść, na skutek przyjęcia przez Sąd I instancji, że oskarżony B. W. wprowadził do obrotu znaczną ilość środków odurzających, podczas gdy w

sprawie oprócz mało wiarygodnych zeznań świadka G. Z., nie ma żadnych dowodów by oskarżony dopuścił się tego przestępstwa,

2. obrazę przepisów prawa procesowego, mianowicie art. 4 k.p.k., która miała wpływ na treść orzeczenia, a wynikającą z bezpodstawnego odmówienia wiary wyjaśnieniom oskarżonego B. W. w części, gdy zaprzecza popełnieniu zarzucanego mu przestępstwa wprowadzenia do obrotu znacznej ilości środków odurzających,

a w konsekwencji

3. obrazę przepisów prawa materialnego, a mianowicie art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, na skutek przyjęcia przez Sąd I instancji, że postępowanie oskarżonego B. W. wyczerpuje znamiona wprowadzenia do obrotu znacznej ilości środków odurzających, podczas gdy materiał dowodowy sprawy nie pozostawia wątpliwości co do tego, że oskarżony nie popełnił zarzucanego mu przestępstwa zakwalifikowanego w w/w przepisie;

4. obrazę przepisów prawa materialnego, a mianowicie art. 31 § 2 k.k. poprzez nie zastosowanie nadzwyczajnego złagodzenia kary wobec B. W. za popełnienie przestępstwa wewnątrzspółnotowego nabycia znacznej ilości środków odurzających tj. przestępstwa z art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii a przez to rażącą niewspółmierność orzeczonej wobec oskarżonego B. W. kary poprzez jej nadmierną surowość w stosunku do faktycznie popełnionego czynu, stopnia zawinienia oraz społecznej szkodliwości czynu popełnionego przez tego oskarżonego.

Podnosząc powyższe zarzuty na podstawie przepisu art. 427 § 1 k.p.k. oraz art. 437 k.p.k. wnosił o:

1. zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie B. W. od zarzucanego mu przestępstwa z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii,

2. znaczne złagodzenie orzeczonej wobec oskarżonego B. W. kary pozbawienia wolności,

względnie

3. uchylenie zaskarżonego wyroku w części dotyczącej B. W. i skierowanie sprawy do ponownego rozpoznania,

4. zasądzenie od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adw. W. P. kosztów nieopłaconej obrony udzielonej oskarżonemu z urzędu za II instancję.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Obie wniesione apelacje nie są zasadne i nie zasługują na uwzględnienie zawarte w nich wnioski.

Odnośnie apelacji obrońcy oskarżonego P. S..

Za całkowicie chybiony i całkowicie bezpodstawny uznać należy zarzut zawarty w pkt 1 petitum omawianej apelacji dotyczący rzekomej obrazę przepisów postępowania tj. art. 4, 7, 410 i 424 § 1 k.p.k. Zauważyć przy tym należy, że skarżący zarzucił Sądowi obrazę czterech przepisów procedury karnej, ale treść tego zarzutu i uzasadnienie odnosi się w istocie tylko do art. 7 k.p.k. i nie wskazuje przy tym autor w treści zarzutu jakie konkretnie dowody zostały przez Sąd meriti ocenione dowolnie i w czym owa dowolność się przejawia. Dopiero z analizy uzasadnienia apelacji wynika, że skarżący kwestionuje sposób oceny przez Sąd meriti wyjaśnień złożonych przez oskarżonych P. S. i B. W. ale również w tej części swojego pisma nie wskazuje skarżący w czym konkretnie przejawia się dowolność Sądu Okręgowego odnośnie oceny tych dowodów i nie podaje merytorycznych i przekonujących argumentów podważających stanowisko Sądu I instancji w tym zakresie.

Nie można zaakceptować stanowiska autora apelacji, że oskarżony P. S. w trakcie postępowania w niniejszej sprawie złożył stanowcze i jednoznaczne wyjaśnienia odnośnie chronologii wydarzeń związanych z wyjazdem do H., w tym

ilości podróży samochodem marki O. (...). Twierdzenie obrońcy, że „zmiana” ta była w istocie uzupełnieniem złożonych pierwotnie przez oskarżonego wyjaśnień nie może zasługiwać na akceptację bowiem nie znajduje oparcia w materiale dowodowym przedmiotowej sprawy.

Za trafne uznać należy natomiast stanowisko Sądu meriti, który zasadnie uznał, że oskarżony P. S. zmieniał swoje wyjaśnienia za każdym razem gdy odnosił się do kwestii związanych ze świadomością przewożenia narkotyków i zostało to wykazane poprzez dokonanie szczegółowej i wnikliwej analizy wypowiedzi tego oskarżonego składanych na poszczególnych etapach postępowania. Sąd Okręgowy zasadnie również odwołał się do materiałów niejawnych, z kontekstu których wynika w sposób jednoznaczny, jaki był cel wyjazdu do H., że obaj oskarżeni nie jechali tam aby zakupić samochód oraz w jakiej roli podczas tego wyjazdu występował P. S..

Sąd Okręgowy zasadnie również wykluczył wersję przedstawioną przez współoskarżonego B. W., że w czynnościach związanych z umieszczeniem środków odurzających w zbiorniku paliwa czynnie uczestniczył obywatel H.. Podważanie stanowiska Sądu w tym zakresie poprzez odwoływanie się do fragmentu opinii biegłego z zakresu mechanoskopii, że czynność umieszczenia pakunków w zbiorniku paliwa, nie należała do skomplikowanych i mogła być wykonana przez osobę nieposiadającą specjalistycznej wiedzy z zakresu mechaniki samochodowej, nie jest przekonująca i nie stanowi podstawy do skutecznego zakwestionowania ustaleń Sądu I instancji, że oskarżony P. S. miał świadomość przewożenia środków odurzających.

Za chybiony i bezpodstawny uznać również należy zarzutu obrazy art. 199 k.p.k. Należy zauważyć, że autor apelacji odwołuje się w tym zakresie do „argumentów” zawartych w akcie oskarżenia a nie do uzasadnienia zaskarżonego wyroku, co świadczy o tym, że skarżący nie jest w stanie wykazać, że przepis ten został naruszony przez Sąd. Z pisemnych motywów wyroku w sposób jednoznaczny wynika bowiem, że Sąd meriti ani w ustaleniach faktycznych, ani w ocenie wiarygodności dowodów nie odwoływał się do treści oświadczeń złożonych przez oskarżonego biegłym, gdyż nie stanowią one dowodu, a ich treść może mieć znaczenie jedynie w aspekcie oceny opinii biegłych zgodnie z powołanym orzeczeniem Sądu Apelacyjnego w Krakowie. Twierdzenie obrońcy oskarżonego zawarte w końcowej części uzasadnienia apelacji, że oświadczenie oskarżonego złożone biegłym było brane pod uwagę przy wydawaniu zaskarżonego wyroku jest zatem całkowicie bezpodstawne i nie znajduje żadnego oparcia w realiach faktycznych i dowodowych niniejszej sprawy.

Odnosnie apelacji obrońcy oskarżonego B. W..

Przedmiotowa apelacja jest bezzasadna w stopniu oczywistym chociażby z uwagi na sposób konstrukcji zawartych w niej zarzutów oraz ich wewnętrzną sprzeczność.

W omawianym środku zaskarżenia w odniesieniu do jednego czynu określonego w pkt 2 zaskarżonego wyroku podniesione zostały wszystkie rodzaje zarzutów wymienionych w art. 438 k.p.k. w tym zarzut błędu w ustaleniach faktycznych oraz jednocześnie zarzut obrazy prawa materialnego tj. art. 56 ust. 3 ustawy z 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii. Jest jednak oczywiste i wynika to z utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego, że zarzut obrazy prawa materialnego odnoszący się do przyjętej w wyroku kwalifikacji prawnej czynu jest aktualny dopiero wówczas, gdy skarżący nie kwestionuje dokonanych w sprawie ustaleń faktycznych. Formalna wadliwość konstrukcji przedmiotowej apelacji przejawia się również w sposobie redakcji zarzutu obrazy art. 4 k.p.k., poprzez który skarżący kwestionuje sposób oceny przez Sąd meriti wyjaśnień złożonych przez oskarżonego B. W. i fakt odmówienia im wiary, podczas gdy w art. 4 k.p.k. zawarta jest ogólna zasada procesowa, która nie może stanowić samodzielnej podstawy zarzutu apelacyjnego – co w sposób jednoznaczny wynika z utrwalonego w tym zakresie orzecznictwa Sądu Najwyższego. Jest także oczywiste, że kwestionowanie sposobu oceny przez Sąd meriti powinno odbywać się poprzez zarzut obrazy art. 7 k.p.k., ale skarżący będący przecież adwokatem czyli profesjonalnym podmiotem, nie zarzucił naruszenia tego przepisu.

Za wadliwy formalnie i bezpodstawny uznać należy zarzutu obrazy prawa materialnego zawarty w pkt 4 omawianego środka zaskarżenia dotyczący rzekomego naruszenia art. 31 § 2 k.p.k.

Z treści tego zarzutu wynika, że autor apelacji dopatruje się obrazy tego przepisu poprzez niezastosowanie nadzwyczajnego złagodzenia kary wobec B. W.. Tymczasem z treści art. 31 § 2 k.k. wynika w sposób jednoznaczny, że przepis ten nie zawiera w sobie normy o charakterze bezwzględny czyli nie może w ogóle stanowić podstawy zarzutu obrazy prawa materialnego. Stosowanie instytucji nadzwyczajnego złagodzenia kary w sytuacji, gdy oskarżony tempore criminis działał w warunkach ograniczonej w stopniu znacznym poczytalności ma charakter fakultatywny a nie obligatoryjny, co jednoznacznie wynika z treści art. 31 § 2 k.p.k.

Odnosząc się zaś do merytorycznej zawartości poszczególnych zarzutów stwierdzić należy, że całkowicie chybiony i bezpodstawny jest zarzut błędu w ustaleniach faktycznych zawarty w pkt 1 omawianej apelacji. Faktem jest, że ustalenia faktyczne odnośnie czynu przypisanego oskarżonemu B. W. w pkt 2 wyroku zostały w zasadniczej części oparte na zeznaniach świadka G. Z.. Nie można jednak zgodzić się ze skarżącym, że powyższy dowód jest mało wiarygodny. Sąd Okręgowy w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku dokonał wnikliwej i wszechstronnej analizy i oceny zeznań tego świadka w zakresie w jakim odnosiły się one do toczącego się postępowania przeciwko oskarżonemu W. i zasadnie uznał, że powyższy dowód zasługuje na wiarę. Świadek G. Z. podał, że na początku maja 2010 r. na drodze wylotowej do Ł. odebrał 2 kg haszyszu. Pod koniec maja 2010 r. w tym samym miejscu odebrał 2 kg marihuany, a w połowie czerwca 2010 r. przy ulicy (...) odebrał 2 kg marihuany i 2 kg amfetaminy. Analizując treść wypowiedzi tego świadka nie może być żadnych wątpliwości, że przedmiotowe środki odurzające we wskazanych ilościach G. Z. odebrał od oskarżonego. Świadek ten rozpoznał bowiem oskarżonego podczas okazania w dniu 17 lipca 2013 r. a następnie na rozprawie przed Sądem Okręgowym wskazał bez żadnych wątpliwości, że oskarżony B. W. to osoba, którą określał pseudonimem (...). Wywody autora apelacji zawarte w uzasadnieniu omawianego pisma nie podważają zatem w żaden sposób zarówno dokonanych przez

Sąd meriti ustaleń faktycznych jak również sposobu oceny zeznań świadka G. Z., która to ocena nie nosi w sobie cech dowolności, nie zawiera błędów natury faktycznej, czy też logicznej i zgodna jest z zasadami wiedzy i doświadczenia życiowego i z tego względu zasługuje na akceptację ze strony Sądu odwoławczego.

Natomiast zarzut obrazy art. 4 k.p.k. nie tylko jak wskazano wcześniej jest wadliwy formalnie ale również całkowicie bezpodstawny.

Nie można bowiem kwestionować sposobu oceny określonego dowodu poprzez zarzut obrazy art. 4 k.p.k., który określa jedną z zasad postępowania karnego o charakterze ogólnym. Ponadto z uzasadnienia apelacji wynika, że uzasadnienie rzekomego naruszenia przez Sąd

art. 4 k.p.k. ogranicza się do dwóch krótkich stwierdzeń. W jednym z nich skarżący podnosi, że odebranie waloru wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego, które jego zdaniem cechują się jasnością i logicznością i nie ukrywaniem okoliczności obciążających stanowi właśnie obrazę art. 4 k.p.k. Zdaniem Sądu Apelacyjnego dokonana przez Sąd meriti ocena wyjaśnień B. W. jest logiczna, przekonująca i całkowicie zgodna z zasadą zawartą w art. 7 k.p.k. i brak jest podstaw do jej zakwestionowania.

Natomiast zarzut obrazy prawa materialnego tj. art. 56 ust. 3 ustawy z 29 lipca 2005 r. jest nie tylko przedwczesny w sytuacji gdy jednocześnie kwestionowane są ustalenia faktyczne ale również całkowicie bezpodstawny.

Z treści zarzutu oraz z uzasadnienia apelacji w żaden sposób nie wynika również w czym konkretnie miałyby przejawiać się obraza wspomnianego art. 56 ust. 3, gdyż skarżący nie przedstawił w tym zakresie żadnych argumentów. W takiej sytuacji Sąd odwoławczy nie widzi podstaw aby szerzej odnosić się do tego zarzutu poza stwierdzeniem, że przyjęta w wyroku kwalifikacja prawna czynów przypisanych oskarżonemu B. W. jest prawidłowa i nie budzi żadnych zastrzeżeń.

Nie zasługuje również na akceptację zawarty w pkt 4 apelacji zarzut rażącej niewspółmierności kary (oprócz omawianego wcześniej zarzutu obrazy art. 31 § 2 k.k.). Tego rodzaju zarzut jest bowiem zasadny tylko wówczas gdy pomiędzy karą orzeczoną przez Sąd I instancji a karą jaką należałoby orzec w instancji odwoławczej w następstwie prawidłowo zastosowanych dyrektyw wymiaru kary istnieje wyraźna, istotna czy też wręcz bijąca po oczach różnica.

Zdaniem Sądu odwoławczego, tego rodzaju sytuacja w przedmiotowej sprawie nie występuje. Z tej części uzasadnienia zaskarżonego wyroku, która odnosi się do wymiaru kar orzeczonych wobec obu oskarżonych wynika, że Sąd meriti miał na uwadze zarówno stopień społecznej szkodliwości przypisanych im czynów jak również dyrektywy wymiaru kar określone w art. 53 k.k.

Argumenty Sądu Okręgowego w tym zakresie są logiczne i przekonujące i pozwalają na uznanie, że orzeczone wobec oskarżonych kary są adekwatne do stopnia ich winy oraz stopnia społecznej szkodliwości poszczególnych przypisanych im czynów. Sąd meriti wskazał również w sposób przekonujący dlaczego nie zastosował wobec oskarżonego W. fakultatywnego nadzwyczajnego złagodzenia kary i uznać należy, że wywody autora omawianej apelacji nie podważają w żaden sposób stanowiska Sądu I instancji w tym zakresie.

Resumując powyższe rozważania Sąd odwoławczy nie znalazł żadnych podstaw do zmiany czy też uchylecia zaskarżonego wyroku i w związku z tym orzekł o utrzymaniu go w mocy.

O kosztach sądowych za postępowanie odwoławcze orzeczono na podstawie art. 636 § 1 k.p.k. i art. 634 k.p.k.